

Griffinummer 2566 /2021
Datum van uitspraak 06 SEPTEMBER 2021
Notitienummer parket Rolnummer 21D000544

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen afdeling Dendermonde strafzaken

Vonnis

D13M kamer

Aangeboden op

OPENBAAR MINISTERIE**BEKLAAGDEN**

3069 1. geboren te op
ingeschreven te van
Belgische nationaliteit, RRN:

⇒ Ter terechtzitting van 07 juni 2021 vertegenwoordigd door mr.
loco mr. advocaat te

3070 2. geboren te op
ingeschreven te van
Belgische nationaliteit, RRN:

⇒ Ter terechtzitting van 07 juni 2021 in persoon aanwezig

3071 3. met
maatschappelijke zetel gevestigd te
Ingeschreven onder het
ondernemingsnummer

⇒ Ter terechtzitting van 07 juni 2021 vertegenwoordigd door mr.
advocaat te

1. TENLASTELEGGING

als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. functioneel samenbrengen van materialen tot constructie zonder of in strijd met een geldige vergunning

buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 4.2.2. tot en met 4.2.4. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat, met uitzondering van onderhoudswerken, hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, te hebben uitgevoerd, voortgezet of, buiten het geval bedoeld in artikel 6.1.1. lid 3 van voornoemde Codex, in stand gehouden,

namelijk in strijd met de voorwaarden opgenomen in de stedenbouwkundige vergunning dd. 19/11/2012, de volledige voortuinstrook te hebben verhard,

|

in een pand gelegen te _____, kadastraal gekend als _____
 _____, in eigendom toebehorend aan _____ geboren te _____ op
 06/09/1961, wonende te _____ en _____
 geboren te _____ op _____, wonende te _____, ingevolge akte van
 aankoop dd. 25/06/2012, verleden voor notaris _____ en _____
 geboren te _____ op _____ en _____
 geboren te _____ op _____ beiden samenwonende te _____ ingevolge
 akt van aankoop dd. 19/04/2013, verleden voor notaris _____ te _____

Te _____ in de periode van 11 maart 2013 tot en met 30 september 2013 (5, 13-14, 30,36, 54-55, 73-81, 108, 115-117)

door _____,
 (art. 4.1.1., 3° en 9°, 4.2.1., 1°, b), 4.2.2., 4.2.3., 4.2.4. en 6.1.1. lid 1, 1°, en 3 Vlaamse Codex
 Ruimtelijke Ordening)

met de omstandigheid in hoofde van _____ dat het in artikel
 6.1.1. lid 1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde misdrijf gepleegd werd door
 een instrumenterende ambtenaar, vastgoedmakelaar of een andere persoon die in de
 uitoefening van zijn beroep of activiteit onroerende goederen koopt, verkavelt, te koop of te
 huur zet, verkoopt of verhuurt, bouwt of vaste of verplaatsbare inrichtingen ontwerpt en/of
 opstelt of een persoon die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreedt, bij de uitoefening
 van zijn beroep.
 (art. 6.1.1. lid 2 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening)

* * *

2. PROCEDURE

1.

De rechtbank nam kennis van de dagvaarding door het openbaar ministerie waardoor de zaak
 aanhangig werd gemaakt bij de rechtbank.

De dagvaarding werd overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid van de plaats waar het
 onroerend goed gelegen is.

De zaak werd behandeld op de openbare terechtzitting van 7 juni 2021.

De rechtbank nam kennis van de stukken van de rechtspleging en hoorde de aanwezige
 partijen.

2.

De _____ meent dat de feiten intussen verjaard zijn. De
 incriminatieperiode van 11 maart 2013 tot en met 30 september 2013 zoals weerhouden in de
 dagvaarding zou niet correct zijn en moeten gewijzigd worden in de periode december 2012.
 Derde beklaagde voert hiervoor als bewijs aan een offerte van de werken die gedateerd werd
 in december 2012.

De rechtbank stelt echter vast dat er zich foto's in het strafdossier bevinden (stuk 20) die genomen zijn op 11 maart 2013 waarop nog de oude verharding te zien is en waaruit blijkt dat de werken moeten uitgevoerd zijn na 11 maart 2013. Uit het expertiseverslag opgesteld in het kader van een civielrechtelijke procedure met de buur blijkt dat de werken zijn uitgevoerd in september 2013 (zie hiervoor het advies van de Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering). Uit deze elementen blijkt dat er geen noodzaak is om de incriminatieperiode te verbeteren.

De feiten situeren zich voor de drie beklaagden in de periode van 11 maart 2013 tot 30 september 2013. Deze feiten zijn, voor zover bewezen, de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van een zelfde misdadig opzet, daar zij onderling verbonden zijn door eenheid van doel en verwezenlijking, waarvan de termijn van verjaring voor het geheel van de feiten slechts begint te lopen vanaf het laatste feit, dit is op 30 september 2013. De te last gelegde feiten betreffen een wanbedrijf met een verjaringstermijn van vijf jaar. De verjaring van de strafvordering werd geldig gestuit op 7 februari 2018 door een kantschrift van het openbaar ministerie aan het college van burgemeester en schepenen van de stad . Krachtens artikel 22 V.T.SV. begint bij stuiting een nieuwe verjaringstermijn te lopen , zelfs ten aanzien van personen die niet bij de stuitingsdaad werden betrokken. Dat de gedelegeerd bestuurder van pas werd verhoord in april 2020 is voor de verjaring van de strafvordering dan ook van geen belang. Sinds 7 februari 2018 is geen vijf jaar verstreken. De strafvordering is niet vervallen door verjaring.

3. BEOORDELING OP STRAFGEBIED

3.1 Overzicht van de feiten

Op 19 november 2012 verleende het college een vergunning voor het verbouwen en uitbreiden van een handelsruimte met woongelegenheden. In het pand was een wassalon gevestigd. Volgens de verleende vergunning zou de bestaande verharding vervangen worden door betonklinkers. Er zouden vijf parkeerplaatsen worden aangeduid. Er moest één voorbehouden parkeerplaats zijn. Links van het perceel werd een strook groen voorzien en rechts ook.

Er werd echter op 16 juni 2016 vastgesteld dat de volledige voortuinstrook werd verhard in asfalt, er geen parkeerplaatsen werden voorzien, het groen niet was aangelegd en de volledige breedte van het perceel werd gebruikt als oprit. Deze werken waren in strijd met de vergunning.

verklaarde eigenaar te zijn samen met sinds april of mei 2013. Toen was alles al zoals nu. Eerste en tweede beklaagde waren de vorige eigenaars.

In juli 2016 werd tweede beklaagde telefonisch op de hoogte gebracht van de inbreuk en de noodzaak om zich in regel te stellen volgens de vergunning.

Beklaagden hadden eind juli 2016 een gesprek met de dienst Stedenbouw van de stad . Ze gingen een regularisatiedossier indienen met de bedoeling de oprit te heraanleggen en groenvakken te voorzien. Op 17 augustus 2016 was er nog geen dossier ingediend.

Een aanvraag werd ingediend op 30 augustus 2016 maar werd geweigerd. Het aandeel verharding was te groot. Het regenwater liep ook van de parking rechtstreeks op het voetpad.

Er werd een nieuwe aanvraag gedaan op 4 april 2017. Deze werd opnieuw geweigerd om dezelfde redenen. Het hoger beroep bij de deputatie werd niet ingewilligd.

Er werd een herstellvordering ingeleid bij het parket door de burgemeester bij brief van 14 december 2018. Er werden aanpassingswerken gevraagd. De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering verleende positief advies. De burgemeester vraagt de rechter om een dwangsom op te leggen van 150 euro per dag vertraging.

Op 21 december 2018 werd er opnieuw een aanvraag gedaan. Deze werd geweigerd door het college op 18 maart 2019.

Eerste en tweede beklagde zijn gescheiden sinds 31 oktober 2017. Eerste beklagde woonde niet meer in het pand aan de [redacted]. Eerste beklagde ging niet in op de uitnodigingen tot verhoor. Tweede beklagde verklaarde op 7 november 2019 dat de werken had uitgevoerd onder leiding van een architect. Op huidig moment waren er vier eigenaren. De andere drie trokken zich er echter niets van aan. Ze waren in een rechtszaak verwickeld met een buurvrouw die waterschade zou hebben. De rechter had uitspraak gedaan dat de strook naast de woning net waterONdoorlatend moest zijn. Er waren hier dus tegenstrijdige beslissingen. Er was echter een beroep. Ook vroeg ze zich af of de investering de moeite was nu de stad mogelijks ging onteigenen.

[redacted] werd verhoord als gedelegeerd bestuurder van [redacted]. Hij verklaarde dat er enkel werd uitgevoerd wat hen was gevraagd.

Beklaagden werden gedagvaard voor de zitting van 21 januari 2021.

3.2 Bespreking van de schuldvraag

1.
Beklaagden moet zich voor de rechtbank verantwoorden wegens het verharderen van een voortuinstrook in strijd met de vergunning in de periode van 11 maart 2013 tot en met 30 september 2013. [redacted] moet zich tevens verantwoorden voor de verzwarende omstandigheid dat de NV een professional is.

2.
Eerste en tweede beklagde vragen de vrijspraak. Zij wijzen er op dat er reeds een kvs-verharding aanwezig was in de voortuin waardoor zij zich niet realiseerden dat zij deze niet mochten vervangen. Zij wijzen er ook op dat de vergunning die door het college werd verleend op 19 november 2012 voor de aanleg van een voortuin in klinkers met parkeerplaatsen en groenzones werd aangevraagd door [redacted].

Derde beklagde vraagt eveneens de vrijspraak. De NV had enkel uitgevoerd wat de opdrachtgever had gevraagd, namelijk de renovatie van de asfalt in de voortuin.

De NV had nooit een bouwvergunning of goedgekeurd plan gezien. Beklaagde kon er van uitgaan dat de bestaande asfalt vergund was en dat er geen vergunning nodig was voor de renovatie ervan. Het is niet gebruikelijk om bij een dergelijk klein werk de stedenbouwkundige toestand na te gaan.

3.

De VCRO bepaalt dat er voor onderhoudswerken geen stedenbouwkundige vergunning vereist is. Artikel 4.1.1, 9° VCRO definieert onderhoudswerken als volgt: *“werken, andere dan stabiliteitswerken, die het gebruik van een constructie voor de toekomst ongewijzigd veilig stellen door het bijwerken, herstellen of vervangen van geërodeerde of versleten materialen of onderdelen”*. De rechtbank stelt vast dat er reeds lange tijd een kvs-verharding aanwezig was in de voortuin en dat deze door het verloop van tijd er versleten en slordig bijlag. Deze verharding werd door de uitvoerder uitgebroken en vervangen door een gelijkaardig materiaal. Het blijkt niet dat er over een grotere oppervlakte werd verhard dan voordien het geval was. In die omstandigheden kon er inderdaad van uitgaan dat het werk dat zij dienden uit te voeren niet vergunningsplichtig was. Het blijkt niet dat kennis had van de vergunning die op 19 november 2012 werd verleend en voorzag in een andere invulling van de voortuin. In die omstandigheden kan derde beklagde zich inderdaad beroepen op de onoverwinnelijke dwaling. De rechtbank aanvaardt dat beklagde geen fout heeft gemaakt en elk ander redelijk en vooruitziend persoon de werken zou uitgevoerd hebben zonder de stedenbouwkundige toestand na te kijken omdat het in principe slechts om vrijgestelde onderhoudswerken ging.

4.

Anders dan eerste en tweede beklagde aanvoeren gaat het niet op om ook voor hen te verwijzen naar de dwaling omtrent de onderhoudswerken. Eerste en tweede beklagde hadden wel degelijk kennis van de vergunning die verleend werd op 19 november 2012 en een totaal andere inrichting van de voortuin voorzag. Dat deze vergunning werd verleend aan de en niet aan hen persoonlijk is niet relevant nu beklagden eigenaars waren van de en van de voortuin. Eerste en tweede beklagde handelden wetens en willens in strijd met de vergunning door de volledige voortuin te verharderen. Zij handelden bewust en vrijwillig en maken geen rechtvaardigingsgrond of schulduitsluitingsgrond aannemelijk.

De schuld van eerste en tweede beklagde aan de feiten van de enige tenlastelegging A staat vast.

3.3 Straftoemeting

1.

De rechtbank stelt vast dat de feiten onder de enige tenlastelegging zijn gepleegd met eenzelfde strafbaar opzet in de vervolgde periode, zodat de rechtbank overeenkomstig artikel 65 lid 1 van het Strafwetboek, slechts één straf zal opleggen voor eerste en tweede beklagde.

Bij de straftoemeting houdt de rechtbank rekening met de aard en de objectieve ernst van de bewezen verklaarde feiten, de begeleidende omstandigheden en de persoonlijkheid van beklagden zoals die blijkt uit het strafrechtelijk verleden, gezinstoestand en arbeidssituatie, voor zover de rechtbank die kent.

De straf heeft niet alleen een vergeldende functie, ze moet ook preventief werken: ze moet beklagden ertoe aanzetten in de toekomst geen misdrijven meer te plegen.

2.

Eerste en tweede beklagde stoorden zich duidelijk niet aan de stedenbouwkundige vergunningsplicht.

Beklagden legden de voortuin van het perceel aan in strijd met hun vergunning. Beklagden plaatsten daarmee hun eigenbelang boven het belang van een goede ruimtelijke ordening. Deze handelingen waren kennelijk ook van aard voor de burens lasten mee te brengen en verstoorden het visueel uitzicht.

3.

Eerste beklagde is 59 jaar oud en werd éénmaal veroordeeld voor een verkeersinbreuk. Tweede beklagde is 55 jaar oud en heeft een blanco strafregister.

Gelet op de ernst van de feiten, de hinder die erdoor veroorzaakt werd en het gegeven dat er nog steeds geen herstel werd bereikt, is de opschorting geen passend signaal. De hierna bepaalde geldboetes zijn wel degelijk noodzakelijk om beklagden te doen inzien dat de regels die waken over een goede ruimtelijke ordening ernstig te nemen zijn en de handhaving ervan een grote maatschappelijke kost met zich meebrengt. Nu beklagden nog niet eerder veroordeeld zijn voor dergelijke inbreuken en de lange tijd die reeds verstreken is sinds de feiten, zal de rechtbank een deel van de geldboetes opleggen met uitstel. Beklagden komen hiervoor nog in aanmerking. Zij moeten beseffen dat het uitstel kan worden herroepen indien zij nieuwe misdrijven plegen gedurende de proefperiode.

4. HERSTEL

Door tweede beklagde worden er stukken naar voor gebracht waaruit blijkt dat er een regularisatievergunning werd ingediend op 2 februari 2021. De aanvraag werd ingewilligd op 12 april 2021. Er werd ondermeer een groenzone voorzien van 25% van de oppervlakte. De aanpassingswerken dienden binnen de vier maanden te worden uitgevoerd.

De burgemeester van de stad vordert als eiser in herstel in een tijdig en regelmatig aanhangig gemaakte herstellvordering het herstel door aanpassingswerken, namelijk het aanpassen naar de vergunde toestand: aanleggen van parking in waterdoorlatend materiaal, waterhuishouding op eigen terrein, aanduiding parkeerplaatsen met één voorbehouden parkeerplaats, aanleg vergunde groenstroken.

De eiser in herstel vordert geen dwangsom bij niet naleving van de opgelegde herstelmaatregelen binnen de bepaalde termijn.

De Hoge Raad voor de Handhavingsuitvoering verleende bij beslissing van 23 november 2018 een positief advies over de herstellvordering, zodat is voldaan aan de ontvankelijkheidsvereiste van artikel 6.3.10 §1 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Intussen werd een regularisatievergunning gekregen, maar het bleek niet dat deze op de zitting van 7 juni 2021 reeds was uitgevoerd.

Bovendien is er geen proces-verbaal overeenkomstig artikel 6.3.6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening dat vaststelt dat de herstelmaatregel werd uitgevoerd zodat niet kan gesteld worden dat de herstellvordering zonder voorwerp is en nog steeds het integrale herstel moet worden bevolen.

De herstellvordering is voldoende gemotiveerd in functie van een goede ruimtelijke ordening. De herstellvordering wijst op de afwateringsmoeilijkheden doordat het terrein over een te grote oppervlakte werd geasfalteerd en het hitte-eilandeffect van een dergelijke zwarte vlakte midden in de stad.

De herstellvordering is intern en extern wettig. De herstellvordering is tevens proportioneel en niet onredelijk. Gelet op de tussengekomen vergunning moet de herstellvordering in die zin worden aangepast.

De rechtbank bepaalt de hersteltermijn op zes maanden. Deze termijn is ruim voldoende om het herstel te bereiken.

5. BEOORDELING OP BURGERLIJK GEBIED

Omdat het door eerste en tweede beklaagde gepleegde misdrijf mogelijk schade heeft veroorzaakt, houdt de rechtbank de overige burgerlijke belangen ambtshalve aan, overeenkomstig artikel 4 van de Voorafgaande Titel wetboek van Strafvordering (art. 4 V.T. Sv.).

6. TOEGEPASTE WETTEN

De bijzondere wetten zoals vermeld in punt 1. Tenlastelegging;
Wet van 15 juni 1935, art. 2, 11 tot 14, 21 tot 24, 31 tot 37, 40, 41;
Wetb. van strafvordering, art. 162, 182, 184, 185, 189, 190, 190ter, 191, 194, 195;
Strafwetboek, art. 2, 38, 39, 40, 50, 65, eerste lid, 66, 79, 80;
Wet van 5 maart 1952, art. 1, gew. programmawet d.d. 24.12.1993, art. 1; gew. art.36 Wet 07.02.2003; Art. 2 en 3 van de Wet van 28.12.2011 houdende diverse bepalingen inzake justitie (B.S. 30.12.2011), zoals gewijzigd bij B.S. 29.12.2016, art. 59, 60; (opdecimen);
Art. 6 Programmawet II van 27.12.2006;
W.01.08.1985, art. 28, 29, gew. art. 1 K.B. 31.10.2005 (25 euro);
Wet van 29 juni 1964, art. 8§1; gew.W. 10.2.1994; (uitstel).

UITSpraak

De rechtbank beslist **OP TEGENSPRAAK** ten aanzien van

en

OP STRAFGEBIED

1. _____

De rechtbank:

- verklaart eerste beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging A;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt eerste beklaagde voor deze feiten tot een **GELDBOETE** van **3.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen (x6);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens eerste beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent eerste beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de HELFT van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar.
- wijst eerste beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van eerste beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt eerste beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;

|

- veroordeelt eerste beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.

* * *

2. _____

De rechtbank:

- verklaart tweede beklaagde **SCHULDIG** aan de feiten van de enige tenlastelegging A;
- toepassing makend van artikel 65, lid 1 van het Strafwetboek;
- veroordeelt tweede beklaagde voor deze feiten tot een **GELDBOETE** van **3.000,00 EURO**, zijnde een geldboete van **500,00 EURO**, verhoogd met 50 opdecimen (x6);
- zegt dat bij niet betaling binnen de door de wet bepaalde termijn de lastens tweede beklaagde uitgesproken geldboete kan worden vervangen door een gevangenisstraf van 3 maanden;
- verleent tweede beklaagde **GEWOON UITSTEL** van de tenuitvoerlegging van de **HELFT van de opgelegde geldboete voor een periode van 3 jaar**.
- wijst tweede beklaagde er op dat het uitstel van rechtswege herroepen wordt ingeval gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf is gepleegd dat veroordeling tot een criminele straf of hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel ten gevolge heeft gehad.

Bijdragen - vergoeding

De rechtbank:

- spreekt in hoofde van tweede beklaagde de verplichting uit om EENMAAL een bedrag van 25,00 euro, met 70 opdecimen verhoogd, **200,00 euro** bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het Fonds tot financiële hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden;
- legt tweede beklaagde bovendien een vergoeding op voor de kostprijs van de strafprocedure van **50,00 euro** overeenkomstig artikel 91, 2de lid van het koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken;
- veroordeelt tweede beklaagde, krachtens artikel 4 §3 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, tot het betalen van een bijdrage aan het Fonds van **20,00 euro**.

|

* * *

3. _____

De rechtbank spreekt derde beklagde **VRIJ** voor de feiten van de enige tenlastelegging A zonder kosten.

* * *

Kosten

De rechtbank:

- veroordeelt **eerste en tweede beklagde hoofdelijk** tot de gerechtskosten, tot op heden begroot op de som van **311,42 euro**.
- legt de kosten begroot op **26,67 euro** (dagvaarding 3de beklagde) **ten laste van de Belgische Staat**.

HERSTELVORDERING

De rechtbank:

- beveelt beklagden _____ en _____ tot het **herstel** van het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als _____ **door het aanpassen van het terrein naar de vergunde toestand binnen een termijn van zes maanden** nadat dit vonnis in kracht van gewijsde zal zijn getreden;
- machtigt, voor het geval dat het herstel niet binnen de gestelde termijn wordt uitgevoerd, de stedenbouwkundig inspecteur en de burgemeester van de stad _____ overeenkomstig artikel 6.3.4, § 1, Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening tot ambtshalve uitvoering ervan.

OP BURGERLIJK GEBIED

De rechtbank houdt de beslissing over de burgerlijke belangen ambtshalve aan.

Alles gebeurde in de Nederlandse taal overeenkomstig de wet van 15 juni 1935.

|

Dit vonnis is in openbare terechtzitting uitgesproken op **ZES SEPTEMBER TWEEDUIZEND EENENTWINTIG** door de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, D13M kamer, samengesteld uit:

, rechter, voorzitter van de D13M kamer,

In aanwezigheid van substituuat Procureur des Konings,
Met biistand van griffier

Voor eensluidend afschrift afgeleverd
aan het Openbaar Ministerie.
Dendermonde, de **07 SEP. 2021**
De griffier-hoofd van dienst,

griffier-hoofd van dienst